

Přemysl Pitter:

Pod šedým kabátcem...

Hrst neumělých veršů
z těžké doby.

Cena Kč 3·20.

Vydal „Nový Jeruzalém“, hnutí pro duchovní
i společenskou obrodu v Praze
ve prospěch „Milíčova domu“, domova pro děti
opuštěné a mravně ohrožené.

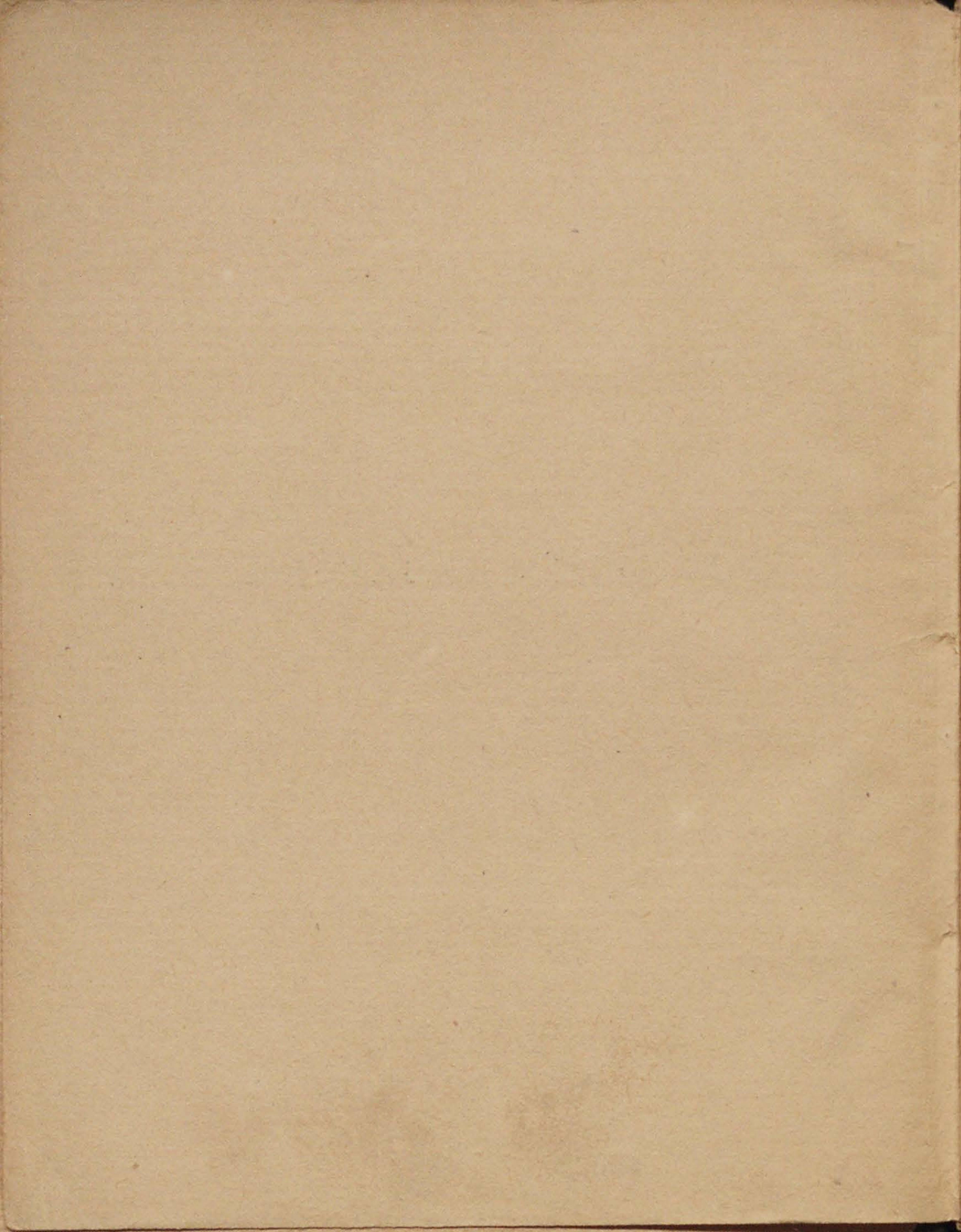
Inv. c. 57226 b

milé sestře Marii Bradové
v upomínce

Praha, Vánoce 1925.

bratr Řenýslav Diller

POD ŠEDÝM KABÁTCEM . . .

SVAZEK VII.

ROK 1925

Přemysl Pitter:

*POD ŠEDÝM
KABÁTCEM . . .*

Hrst neumělých veršů z těžké doby.

Vydal „Nový Jeruzalém“, hnutí pro duchovní i společenskou
obrodu v Praze
ve prospěch „Miličova Domu“, domova pro děti
opuštěné a mravně ohrožené.

Tiskem knihtiskárny Staněk, Praha-Nusle.

Památce své matky
věnuje
autor.

Srdce matičky.

Tak malé to srdce matičky
a skryt je v něm svět celičký!
To srdce matky to je chrám,
v němž přebývá Bůh sám . . .

V něm nezměrný je lásky svět,
jak v ostnech mnohých skrytý květ.
Jeť láska života stvol —
v ní blaho jest — i bol . . .

Vzpomínky.

Vzpomínky mi zbyly jen, jež světa vír mi nechal
na dny dětství, když jsem ještě u postýlky klekal.
Přicházela matička,
libajíc mne na líčka,
učila mě modlitbičku
o Bohu a o nebíčku.

Milým hlasem říkávala: Pán Bůh na tě vidí!
Buď poslušným, miluj Boha, ale střez se lidi! —
S pevnou vírou v srdci svém
ochránce pak prosil jsem:
— Andělíčku, můj strážníčku,
opatruj mně mou dušičku! . . .

Prchla léta, prchlo dětství, matička má v zemi.
Neklekám již u postýlky — tatíčka již není . . .
Duši mou pak zničil svět,
otravný v ní naliv jed.
Zapomněl jsem modlitbičku,
zapomněl jsem na matičku . . .

Přátel zlých jsem našel mnoho, ti mne vlékli kalem,
zapomenuv, neslyše, jak duše moje pláče žalem.

Boha neznal jsem, jen klam,
člověk že je všeho pán!
Poznav pak, že nejsem pánem,
chtěl jsem být radš samovrahem . . .

Zavířil v tom rachot bubnů — hlas polnice chvěl se.
S křížem v ruce vraždit budou! Egoisme, směj se!
— Krví nechť se zardí luh!
Já jsem pánem! Není Bůh! —
Hlasem chceš-li svým tak zvolat,
musíš všecku lásku zdolat! — —

Muže ženám, otce dětem, syny matkám berou.
Nedbají, že srdce puká, štěstí že jím derou.
— Vzmužte se přec, zabte bestii,
krvavou jež podává vám hostii! —
Biskup ale v rudém kata hávu,
žehná zbraním vojska . . .

Mezi těmi byl jsem i já. Bůh sám mne tam poslal,
v úzkostech a strastech, bídě, Jeho bych zas poznal.
Říkaje si modlitbičku,
vzpomínal jsem na matičku.
Její slyším v duši hlas:
— Bud, synáčku, dobrým zas! — —

V boji mnohém, když mně úzkost prsa svírala,
smrt kosila druhy, mně v oči zírala —
mně zjasnila se líc,
již nechvěl jsem se víč!
neb slova v duši mé mě hřála matky,
já cítil ruku její a zřel úsměv sladký. —

— Nech se vésti, kudy strážce tvůj tě vede,
pak na zemi již budeš míti nebe . . .
Nech všecko jenom Boží vůlí jíti,
bych jednou mohla šťastným tebe zříti! —

— — — — — — — — — — — — —

Můj Bože velký! Cestu okázal's mi,
jen sílu dej mi, bych nesešel s cesty . . .

(V Neubergu, 14. VI. 1917.)

V pamět.

V první list knihy života tvého
psána jsou slova, jež v srdce si vpiš:
Neměj strach o sebe, jsi v rukou Jeho,
On stará se sám, On ví, kde dlíš.

Chtěj slyšet Jeho hlas, jenž praví tobě:
Miluj své bližní, i ty, již ti škodí.
Nedbej těch, co káží vraždit v své zlobě,
kterou jen sobecká bezcitnost plodí.

Bůh pravda jest a oni Jeho jménem
šíří jen přetvářku, podvod a lež.
Rozmnožuj hřivnu svou, jež je tvým věnem
a pomni příkazu: »Nezabiješ!« . . .

(V Neubergu, 11. VI. 1917.)

Má cesta.

Díky Tobě, matinko má drahá,
za cestu, již ukázala
láska Tvoje synu!

Štěstím velkým duše má se chvěla,
v oběti Tvém, na srdci když dlela;
šťasten nyní díky vzdávám Tvůrce
a kráčím cestou, která vede k Slunci.

Slunce to, toť srdce Tvé jest, Pane,
po němž duše má tak nevyslovнě prahne!
A srdce Tvé, toť jenom láska sama,
již duše má si tolik vroucně žadá.

Já lásku tu i v srdci svém chci míti,
pak Bůh i ve mně stále bude dliti.

(Na dovolené v Praze, 17. V. 1917.)

Modlitba.

Zaved's mne na cestu, jíž jíti mám.
Cesty té cíl, to jsi Ty sám!
Znám nyní úkol svůj, prosím jen Tebe,
Ducha dar svatého dej mi, ó Pane!
Sílu, bych kráčet moh' v šlépějích Tvých,
sílu, bych vytrval i v dobách zlých.
Osvěť mi rozum můj, bych chápal slova,
jež mi můj Učitel do srdce vlévá.
Propůjč mi moudrost svou a lásku spolu,
duše má čistá by sloužila Bohu.
Bohu, bych znásobnil hřivnu mně danou,
lidem, bych ukázal cestu jich pravou.

(19. V. 1917.)

Příteli.

Mladý můj příteli, jsi v máji žití;
čeká tě cesta, kterou máš jít. *
Cesta to nesnadná — krásná však věru;
těžký boj čeká tě: šířit svou víru!

Není to lehký cíl, jenž ti dán v metu:
kříziti mrtvé, být prospěšným světu!
Nestyd' se za to, čím duše tvá plna —
o skálu rozbíjí mnohá se vlna.

Skála toť víra — a ty budíž strážce.
Zachraňuj tonoucí ku věčné lásce!
Že Bůh je láska, proto i tobě
láskou se podaří čeliti zlobě.

Pros Boha o sílu — podá ti rámě,
těžký bys úkol svůj prováděl správně.
Jdi v dům, v němž přebývá lačný i chorý,
vytrvej, neklesni, příteli dobrý!

Mocnou nám oporou matka je naše,
která nás sílí, když srdce se plaše
chvěje a bojí. Proto své čelo pozvedni směle —
neboj se nikoho! Bůh je v tvém těle!

(22. V. 1917.)

Vzpomínky Štědrého večera.

Zírám v chvějící se plamen svíce.

Druh můj, aby slzu zapřel, jež mu vlaží líce,
si pokrývkou svou zakryl oči.

Kamarádi mlčí.

Jen jich vzdechy ztajované mluví . . .

Před duševní zrak můj obrazy se staví —
cítím ruku, skráně jež mi hladí,
rukou druhou otevídá dveře
a vede v pokoj, kde se zlatá záře
stromu vánočního rozlévá . . .

Dojem ten i po letech zas cítím v duši . . .

Vánoční teď zpěv mi zaleh' v uši
a modlitbičku milou, již jsem modlival se,
i nyní rty mé šepotají. Spínám ruce —
neboť hlas i jiný, drahý, k mému přidává se . . .

Neruší nic rozjímání naše.

Občas jen kdos přeběhne kol plaše
a zas v brzku kroky jeho mizí.

Ni rána nepadne, ni naše ani cizí,
by nerušen byl příchod Mesiáše . . .

Je mi teskno při vzpomínkách těchto.
Nevzpomínat je však těžko,
vzpomínky když samy v leb se derou.
Ostatním se děje dneska asi stejnou měrou,
drahých svých kteří jsou vzdáleni . . .

Svěžího se mi chce vzduchu.
Pomalu, bych nerušil svých druhů,
odhaluji plášt, kterým jsem zabalen
a zvedám desku, jíž vchod uzavřen
do malého skrytu našeho.

Venku bláta nad kotníky. Temno.
Mlha těžká ke kašli mne drázdí.
Tu a tam jen proleskují světla stráží.
— — — Ted', hle, hlasy temné pronikají tichem!

Kuchaři to asi přišli do zákopů s jídlem.
Hody budou svatvečerní! . . .
Ruším svoje kamarády z jich teskného snění:
»Šálky honem, Jardo, podej! Sic nám všecko snědí!«

Nutím se do veselosti — smích můj však je cizí.
Těžko smát se, stesk-li tobě v oči vhání slzy . . .

Zatím měsíc na cestu nám posvítiti přišel.

Chmurnější dnes připadá mi měsíce tvář milá.
Dnes se zrakem sesmutnělým dolů na nás dívá.
Ví on snad, že této noci, jak se věky dálo,
se příchod Lásky na svět slaví?
A ví též snad, že lásky té je na zemi tak málo?
Kdo mi poví? ...

Při večeři skrovné jakby každé sousto rostlo v ústech.
Na otázku veseléjší odpovědí byl jen povzdech.
Náladu bych vzbudil lepší,
pozvedl jsem s vinem číši
brzkému bych připil míru návratu.
Lahve polní srazily se v třeskotu
a přání, jež rty vyslovily, čisti bylo ve zraku ...

(U Gorice v zákopech, 24. XII. 1916.)

Při útoku.

(Sen v zákopech.)

Umlkl rachot pušek, umlklo děl hřmění.
Příšerné to známe ticho — ještě konec není!
Ticho hrozné zrovna duši rdousí.
Víme, že smrt znovu kosu brousí . . .

Nepřítel náš dobře věda,
proč umlkla naše palba,
přípravy již znovu činí
k většímu vraždění lidí,
by útočících odrazem
sám bitvy té byl vítězem.

Již bodla nasazujem na ručnice
a cítíme, jak naše blednoucí líce.
Zrak ztrnulý zírá před se . . .
Nevím ani, že své ruce
ku modlitbě spínám,
letmo dlaní slze s tváře stírám . . .
Rty se chvějí, pohybují,
modlitbičku šepotají,
kterou matička —
rukou hladíc vlásky vlídně,
učila, v svém majíc klíně —
svého synáčka . . .

Zabřeštěl v tom polnice hlas!
Duší mojí prochvívá mráz . . .
Trubač troubí známý signál »vpřed!«
Mocné »hurá« zní teď z hrdel všech!
Jakby povel ten i nepříteli býval,
řady naše ničivou svou palbou vítal. — —

Druhy nevidím, jen tuším kolem sebe.
Bez myšlenek řítíme se vpřed.
Na odpůrce upřen je můj hled,
k zápasu kde připraven je směle.

Hrozně rádí smrt již v naší řadě.
Maně zaslechneš jen v pekelné té vřavě
'kýs raněný matičku jak volá . . .
Druzí zběsile dál běží, řvouce »hurá!« — —

Již blízko jsme jich — rozeznávám tváře —
i nepřítel si protivníka vybírá.
A vidím soka, jehož silné paže
pušku drží. Oko jeho v mé zírá . . .

Zuby vyceněny, oči vypoulené —
pušku s bodlem k obraně vpřed staví.
Kroků několik mne od něj ještě dělí —
k smrtící již hotovím se ráně.

Sokovi již naposledy v oko patře —
zachvěl jsem se! Náruč náhle rozevírám svou,
odhazují zbraň a volám: »Můj ty bratře!
Nepotřísním ruky své si krví lidskou!«

— — — Pozdě však!

Předskok chtěje míti přede mnou,
výpad učinil — — a ve hrud' mou
stápi chladnou ocel svou . . .

Cítím, jak má duše rozvazuje pouto,
jež jí k tělu víže . . .

Cítím, jak se ke mně blíže
někdo chýlí... Oděna je v bílé roucho
postava ta, jež jak skvoucí stín,
na srdce mne tiskne svoje:

»Neboj se, již konec boje.
Bohu díky se mnou čiň!
Děkuj mu, že dal mi síly,
v poslední, té hrozné chvíli,
vyrazit bych moh' tvou zbraň.
Neboť krev se zas jen krví dá smýt,
krvavou zas daň bys musil splatit.
Krve lidské — té se chraň!«

» — Rci mi, kdo jsi, anděl strážný snad jsi můj? « —

Úsměv přelétl mu tváří lehký:
»Bratr tvůj a strážce od kolébky . . .
Hled'! Zde matka tvá i otec tvůj!
Bratrské nás všecky pojí svazky,
není boje zde — jen blaho lásky . . .«

(V Neubergu, 15. VI. 1917.)

Piseň o mé milence.

Jakým bych to pěvcem byl,
kdybych ani o své lásce nepěl?
Jakým bych byl poetou,
kdyby srdce chvějný tón
lásky mojí svaté nezněl?

Dotknouti se chci dnes strun,
kterými dech milenky mé vlahý prochvívá — —
strun to harfy srdce mého.
Dechem jejím chví se struny,
jejichž něžné, luzné tóny
vznášejí se tam, kde trůn
Boha-tvůrce spočívá.
Jsou to písni duše mé,
jimiž lásku opěvá.

Vánek harfy mojí
s melodií duší mnohých
v chorál vznešený se mění:
harmonie duší lidských,
které jediný cíl pojí . . .

— — — — — — — — — —

Cestou kráčel jsem, již kryly stíny.
Slunko marně paprsky svými
klenbu listoví proraziti chtělo.
Jen tu a tam se v prachu chvělo
smělců těch několik . . .

Nekráčel jsem sám. Nás řada byla dlouhá.
A vánek vlahý, letní,
nám nesl zvuky jakés písňe —
snadarie to operetní. —
Kam kráčeli jsme vlastně?
Kam vedla naše touha?

— Za praktickým jdeme cílem!
Krátce jest jen žít lidem,
největší je proto moudrostí,
užíváš-li podle libosti
světa dary.
Krásných žen jich ladné tvary,
rozkoš, již ti nabízí
užívej — a vymizí
z hlavy tvé všech strastí tíha!
Vrhni se do tance víru,
odhod' mravokárce míru —
v reji tanga argentina,

ve valčíku šumném, smilném,
ve víně a v zpěvu bujném
utop svoje svědomí! — —

... Dál jsem kráčel rytmem opojivým —
když v rozcestí jsem náhle stanul.
Zrak můj znavený, jenž lačnosti však prahnul
se náhle střetl se zrakem tak tklivým!

Oko zarosené propouštělo slzy,
po lici jež zvolna kanuly.
Prosba, žal jí z očí planuly...
— — Smějice se, dál šli moji druzi...

Úsměv, jenž jak slunce pohled z mraků těžkých
zavál bytosti té zářné na rtech.
Upřela svůj pohled na mne,
vábivé své rozevřela rámě,
jakby v další cestě zabránit mi chtěla.
Zvláštní, blahý pocit náhle jal mne —
předtucha mnou slastná chvěla.
Srdce zabušilo vítězně
v oslavu se rodícího jara!
Nový zadul vítr v duše mé stěžně,
které Ona procitnouti dala.

Kynula a ruku podala mi.
— Rozmysli si! Zde se cesty dělí!
Zde jest má — a tam šli druzi tvoji . . .
Cesta moje neláká, je plna hloží, kamení.
Pomohu ti ale, nedám klesnout.
Dovedu tě k prameni!

V království tě svoje zvu —
tam ti věčný život dám!
Milencem mým budeš zván
a já milenkou tvou věrnou budu . . .

Byl jsem rozhodnut!

S nadšením a s novou silou v svalech
klesl v pláči jsem jí k nohám: — Půjdu!
A řekl jsem, co chvělo se mi na rtech:
— Rci, kdo jsi, já chci Tě znát! — —

— — Teď jsem Víra. Až mě poznáš,
Věděním mne budeš zvát! . . .

(V Bileči, 9. I. 1918.)

Dočetl jsem . . .

(Příteli Josefu Rottovi.)

Dočetl jsem, zavřel knihu.
Slzy těžké smočily mé řasy.
Bože můj, proč strast a bídu
člověku do vínku dal jsi?

Život trpký sám je sebou.
Jsi-li dobrý — jak se praví —
utrpením, která život derou,
proč ruka Tvá nezabrání?

Obrazem svým chceš nás míti.
To's nám zjevil.
Nyní pohled' na své syny!
Či jsi vzor jich změnil?

Meč i kříž teď lidstvu vládnou —
svět je děsné peklo!
Či snad rukou zloby pádnou
dost již krve nenateklo?

— — — — — — — — — —

Člověče, jenž přemýšlis,
původ hledáš zloby,

nehledej jí u Boha,
jenž je tvůrce dobrý!

Seslal-li tě na svět sem,
bys sám bídou zkusil,
bys tu půdu potem svým
ba i krví zrosil:

Pomysli, že škola to,
škola tvému duchu,
by, cos poznal na sobě,
nečinil jsi druhu.

Bůh nás chce mít dobrými,
bychom v lásce žili.
Rušíme-li míru dar —
jsme tím sami vini.

Utrpení — oráč to,
který půdu kypří,
do níž má být zaseto
blaho lidstva příští.

Utrpením poznáme
to, co lásku tvoří —
na zemi té zkrušené
zbudujem' Říš boží...

(V Bileči, 27. VIII. 1918.)

Na shledanou! . . .

Vítej mně, ty rodná země!

Červánky se rdí — již nová doba vzchází!
Rodila jsi těch, jichž duch jí nyní cestu razi.
Zrodila jsi sémě,
zrodíš teď i nové plémě!

Poutám starým by již padnout dali
lidstvo vstává. Životem již nechce žiti otrockým.
Promluviti dejte ústům prorockým,
jež kamením jste dosud utloukali!

Tak vzejde lidstvo nové.
Národem tím bude,
o němž Hus a Komenský i Svatopluk Čech pěl!
Kéž by již tou hudbou zněl
kraj ten celý! . . .

Jak na návrat se těším brzký!
Co tu plánů, ideálů,
vtírá se v mou mladou hlavu!
Kéž bych letět moh' již v kraj ten český!

Pozdravujte mi jej! Nechal jsem tam srdce svého kus!
Jsem tam zrozen. Domov drahých,
s nimiž spiat jsem poutem citů svatých.
Jsem tam doma. Touhu nestlumi ni rychlý času klus.

Na shledanou! — volám ještě v sled.
Pozdravujte místa mně tak drahá,
Slávům věrným místa svatá!
Na shledanou! — volám naposled . . .

(V Bileči, 26. II. 1918.)

Mému národu.

Jímá mne dnes jakás tucha.
Nad Evropou zčeřenou
vidím, jak se klene duha:
v prvních paprscích vzešlého slunce,
z těžkých temnot k trůnu Tvůrce
oslnivým jasem plá
bělo-modro-červená . . .

Příští velké, Slávy lide,
vidím v dnech tvých budoucích.
K cílům velkým duch tvůj tihne —
skryt je ve tvých potomcích.

Hluboká ty duše slávská,
drahou ti buď svoboda!
Uč se znáti co je láska,
čistá láska Kristova!

Vyproštění z odvěkých pout
není ještě svobodou!
Duši své když nedáš vzletnout —
hanebnou je porobou! . . .

V paměti měj, lide drahý,
věčny že jen Boží pravdy.

Přej volnosti všem, všech práv,
uč se Boha poznávat!

Čistý život bratrský
když v tvojí zemi vzkvete,
ti přijde Krista království —
království Boží v světě!

Všem, kdož na Tvé činy patří
odpovědět bys moh' hrdě:
My jsme národ Husův v pravdě,
my jsme Čeští bratří!

(V Bileči, na sklonku války 1918.)

Ať žije nový boj! . . .

Válka zhynula —
ať žije nový boj!
Však ne za střelby hřmění
a zvířecího řvaní,
kde lidských těl je roj!

Již nasycena krví zem —
vše minulo, jak strašný sen . . .
Teď na Tobě je, lide boží,
bys v boj, jenž neničí, však tvoří,
se nový dal!

Zanech svárů, zanech klání,
jenom láска buď tvou zbraní
a utiš svou krev vzbouřenou.
Nechť bratry tvými v s i c h n i jsou!

— — — — — — — — —

Ó má vlasti drahá, těžce zkoušená,
nejsou ještě muka Tvoje zkončena!
Karmy kalich skrývá ještě v sobě
hořkou krůpěj, již bude pít tobě . . .

Věř, ó věř má vlasti, doufej jen,
že i Tobě přijde den
vítězství Tvého.
Jak z mraku zlého,
jenž zkázou hrozil všemu,
jak po snu zlém,
když vzejde bílý den —
Tí slunce vzejde,
slunce pravdy, míru,
z červánků rudých,
z nichž čerpala's svou víru.
Ó doufej, vlasti, doufej jen! . . .

(V Bileči, 28. X. 1918.)

Zdali?

(Drahým, kteříž mne předešli.)

Něžná již Vesna návrat svůj slaví,
stromy i keře ve květy balí.

Težak *) již kypří malé své políčko — —
Zdali to vidíš, má zlatá matičko? . . .

Třavička zelená pyšní se kvítím,
stromky by chtěly již šumět svým listím.
Leckterý ptáček trylkuje na zkoušku — —
Zdali jej slyšíš, drahý můj tatoušku? . . .

Fialka skromně se v lístky své halí,
petrklíč s praménkem o čems' se baví.
Pomněnky modré, jste jak očka dítěte — —
Sestřičko, bratříčku, zdali je vidíte? . . .

(V Bileči, 16. III. 1918.)

*) Težak = hercegovský sedlák.

Růžový květ.

Co to mé srdce jen dělá?
Chvíli mi pláče, teskní a chvěje se,
chvíli zas do zpěvu volá...

Utrh' jsem růžičku, zatkl ji k hrudi —
ostny však její mou duší pronikly,
dech její víří krev, pálí i studí...

Růžičko,

jež vonná a libá jsi dnes —
kde bude pel tvůj a vůně,
až zítřky ponoří dnešky v své tůně
a svadlé tvé listí uloží Čas
v modliteb knihu? Z rozpadlých vět
vyrůst dás nový vzpomínek květ?

Či vzrostou nám nové růžové květy,
vonnější, krásnější,
protože jasnější
bude náš hled?

Nebude jiskřiti tajeným žárem,
nebude pohrdat Čistoty darem.

V srdce je zatkнемe, jež ostnů hroty
ukryje, ztají, by nezřel jich svět —
by jenom každý zřel růžový květ!

— — — — —

Srdce však moje — co to jen dělá?
Že chvíli pláče, teskní a chvěje se —
chvíli zas do zpěvu volá? . . .

*„Nechte dítěk jít ke mně,
neboť takových je království boží!“*

Těmito slovy napomíná Kristus kolem se tísničí zástup, aby nezbraňoval dětem v přístupu k němu. Jak známá jsou to slova, jak často užívaná a jak stále přece nechápaná . . .

Kdo byl vlastně Ježíš?

Nebudeme se příti o Ježíše, na tom také zde nezáleží. Nám stačí pohleděti na život, slova i skutky tohoto člověka, abychom poznali, jak vysoce ušlechtily byl to život, život prosynený láskou, něhou a milosrdenstvím. Hle — a tato láska volá: »Nechte dítěk jít ke mně!« Nechte, vy velcí, aby ti malí kochati se mohli láskou, aby mohli pocítiti doteky onoho milosrdenství, jehož tak mnozí jsou vzdáleni!

A co odpovídáme ke slovům těm? O ano, odpovídáme, zřejmá a krutá je naše odpověď! Ty četné případy a zjevy, které denně spatřujeme, toť odpověď, toť obžaloba, toť výkřiky zoufalství duší, jež hynou v největší bídě mravní i hmotné! Pro tyto zavržené jakoby neplatila slova, jimiž láska je k sobě zve, ony daleko jsou jí vzdáleny, takže nedoléhá hlas Mistrův k nim . . . Tam rozplývají se a v mátohy mění všecka ta krásná hesla o síle a kráse budoucího pokolení, o zdravém jádru našeho lidu — — tam mrtvo, tam smrt duší, jež nepoznávají života, onoho pravého života tvorů, k boží dokon-

nalosti stvořených . . . »Dítě je štěstím rodičů a nadějí národa!« Tato slova neplatí pro ona místa. Tam pohlíží se na dítě jako na vetřelce, jako na trest, neštěstí a nový krk, jenž bude chtít býti nasycen. Jak možno zde pomoci? Jak zjednati zde opravdovou nápravu?

Darovaný šat neb nasycení žaludku neznamená ještě pomoc ani nápravu! Jak mýlí se také všichni ti, kdož myslí, že zdravé tělo učiní i zdravého ducha! Co je tu zdravých lenochů a tuláků, zdravých zlodějů a podvodníků, zdravých hrubců, lidí nečestných a nízce smýšlejících! Není-li sociální a tělesné zaopatření spojeno s povznesením mravním, duševním — neznamená zhola ničeho. Lidé takoví jsou stálým břemenem a obtíží všem veřejným i soukromým pomocným akcím, ježto lidem těm na tento způsob se nikdy nepomůže.

Kdo sám se o tom nepřesvědčil, nikdy nepochopí, jaká hrozná zchátralost se skrývá v mnohých rodinách, zejména na předměstích. Nejsou zvláštní případy, že v jedné špinavé místnosti bydlí muž s milenkou, jeho žena s milencem, kupa dětí z nejrůznějších poměrů a v podnájmu několik nevěstek!

Jak možno zachránit aspoň ty děti před úplnou zkázou a jak zabránit, aby nevyrostli z nich lidé, společnosti lidské nebezpeční? Jedině vytržením z tohoto prostředí a soustavnou péčí, působením na jejich útlé duše. Bývá-li u člověka dospě-

lého obrácení možné, je tím možnější u dítěte a proto je povinností každého, aby podal svou ruku k záchráně.

Proto voláme k vám, vám lidem citu a srdce: pomozte, pomozte nám v této práci, pomozte nám vybudovati **Domov pro děti opuštěné a mravně ohrožené**, kde zrozeny by byly k novému, nadějnemu životu! Každý můžeš nějak pomoci, buď sám, či prostřednictvím tvým druhý. Koupili jsme pozemek na Vrchu sv. Kříže na Žižkově v rozměru 634 čtvereč. sáhů. Bude tedy i dosti místa pro zahradu a hřiště. Chybí nám nyní ještě prostředky (asi 100.000 Kč) k vlastní stavbě, dále prostředky k zařízení, stravování, udržování a zřízení dětské dílny, neboť práce je důležitým prostředkem výchovným — — proto pomozte, přispějte radou i skutkem! Ne lhostejnost povolaných, ale vroucí, obětavá láská vyvolených bude rozněcovati v těch útlých dušinkách nejkrásnější city a připravovati je k životu, jenž stane se požehnáním nejen jím, ale celému národu. Ti, resp. ty, jímž práce a výchova dětí bude svěřena, obětují svoji existenci a věnují beznáročně svůj celý život. Čím hodláte přispěti Vy? . . .

Staňte se členem (členkou) družstva »Milíčova Domu«, Domova pro děti opuštěné a mravně ohrožené.

(Příspěvky jsou dobrovolné. Vypověditelné podíly po 100 Kč možno spláteti 20ti korunami

měsíčně za každý upsaný podíl.) Dotazy, přihlášky atd. přijímá Přemysl Pitter, Praha-Karlín, Čelakovského ul. č. 7.—. Číslo účtu pošt. úř. sek. v Praze 3083.

Přejete národu šťastnou budoucnost?

Chcete duševně i tělesně zdravou mládež?

Chcete umožnit výchovu Nových lidí a bojovníků za lepší život?

Chcete nahraditi teplo rodinného krbu opuštěným dětem?

Chcete vyrvati děti mravně ohrožené děsné zkáze? —
Pak

umožněte nám zbudovati „Milíčův dům“,

jenž sloužiti bude těm, kdož postrádají lásky a domova!

Čtěte od autora těchto básní jeho
»Pohádku o duši, která chtěla být šťastnou«!
Cena pouze 1½Kč. Objednejte v redakci „Sbratření“
Praha-Karlín, Čelakovského 7.

51226 b

241
51H